

правиль по-учени отъ себе си. Най-после хората престанали да го слушатъ и почитатъ. Той изгубилъ властта си надъ тѣхъ и решилъ да се уедини. Отишълъ на една планина и започналъ да плаче, че никой не го обича. Христосъ разбралъ мъката и страданието му и се приближилъ до него. Дяволътъ повдигналъ главата си, погледналъ Го и Му казалъ: Напраздно слизашъ на земята, закъснѣлъ си, трѣбваше да дойдешъ по-рано. Азъ уча хората хиляди години вече, дадохъ имъ знания, изкуства, но никой не иска да ме знае; станали сж непослушни и своенравни. И тебе нѣма да слушатъ. — Не отивамъ при хората, — отговорилъ Христосъ. Въ този моментъ една змия се впила въ гърдитъ на дявола. Христосъ го погледналъ, съжалилъ го и го освободилъ отъ змията. — Не искамъ да отнема властта ти надъ хората. Бжди имъ пакъ учителъ, но на доброто. И крадецътъ ще се отрече отъ занаята си и ще каже: Не прескачайте презъ плета, но и азъ, и вие да влѣземъ заедно презъ главната врата. Следователно, когато Христосъ казва, че иде да даде животъ, Той има предъ видъ всички живи същества. Той носи животъ и на хората, и на крадеца въ тѣхъ.

Мисълта, която Христосъ оставя на съвременнитѣ хора, е следната: Приятели и неприятели, жители на ада и на небето, живѣйте всички въ миръ и съгласие, обикнете се като братя. Велики духове слизатъ въ ада да помагатъ на падналитѣ души. Колкото по-великъ е духътъ, толкова по-дълбоко трѣбва да слѣзе, да работи за изкуплението на падналитѣ и изоставени същества. И Христосъ казва за себе си: „Не дойдохъ да помагамъ на ангелитѣ, но на загубеното Адамово сѣме.“ На друго мѣсто е казано: „Чухъ отъ мало до голѣмо да славятъ Бога.“ Ще слѣзе Богъ между всички същества и ще ги примири. Ще пѣятъ и ще Го славославятъ въ единъ гласъ, съ една пѣсень: Да бже благословенъ невидимиятъ Господъ, Който живѣе въ всички същества и превръща всичко на добро. Да слави Господа всѣко дихание!

*

24. Беседа отъ Учителя, държана
на 1 декемврий, 1918 г. София.